

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB18 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB18 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 87.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb18-txt-shoot-n88.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB18:88

#

Om mig selv.

Blot jeg ret tilgavns kunde faae dette de Medlevende indskærpet.

Jeg er ikke et Msk., der i Besiddelse af almdl. msklige Betingelser for at føre et mskligt glædeligt Liv, nu ved at læse i den hellige Skrift, valgte at lide for Sandhed.

O, langt fra ikke. Vistnok er jeg af den Mening, at Sligt lod sig gjøre, ja at det egl. er fordret i det N. T. Men alligevel, det var meget for Høit for mig. Og i ethvert Tilfælde jeg er egl. opdragen i en noget formildet Xstd.

Hvis det havde været mit Tilfælde, saa havde jeg ikke povet at driste saaledes; jeg havde haft en Frygt for, at det paa nogen Maade skulde være at komme Xstus for nær. Jeg havde da glad i Hu med Taknemlighed mod Gud grebet det glade, smilende Liv, der blev mig budet; forøvrigt henholdt mig til Naaden, hvad vi jo alle ligeligt maa gjøre.

Men mit Tilfælde er herfra saa forskjelligt som muligt. O, hvilken Higen har der ikke været i min Sjel, især i Ungdommens Dage, at jeg var Msk. som andre, for saa at nyde Livet. Men jeg var i frygtelige Lidelser sat udenfor det Almene-Msklige. Jeg er ikke i den Forstand een af disse dybe religieuse Naturer. Jeg er en fra tidligste Tid tvungen Mand.

Gjennem alle disse Qvaler ved hvad der var mig negtet, blev saa først min Opgave mig klar, og saa har den skjenket mig en ubeskrivelig Tilfredsstillelse, hvorfor jeg aldrig noksom kan takke Gud.

Der er et Billede under hvilket jeg oftere har tænkt mig mit Liv. Sæt der levede eet eller andetsteds en mægtig Fyrste – og et andet Sted en Kunstner, der formaaede at frembringe hvad der interesserede denne Fyrste overordentlig. Jeg tænker mig saa, at han lod hiin Kunstner opfange, og sætte fast. Derpaa sagde han til ham: Du skal have Alt godt hos mig, men Du skal hver Dag arbeide en vis Tid, indtil Du bliver færdig. Saaledes har det været mig som havde Styrelsen fanget mig op, og sagt til mig: Du har at gjøre opmærksom paa Xstd; Forudsætninger dertil har Du, og skal yderligere faae hvad Du behøver. Du skal have Lov til forresten at glæde Dig saa godt Du kan ved Livet, feriere visse Timer hver Dag, ogsaa spørge og more Dig; men Du skal være flittig hver Dag. Du skal ogsaa finde en ubeskrivelig Salighed ved Dit Arbeide – men Fange er Du dog; og i mangt et svagt

Øieblik vil det dog synes Dig, at Du hellere vilde være fri. Det hjælper imidlertid ikke; Du skal. Vogt Dig; dersom Du gjør det med det Gode, er taknemlig for den Naade der vises Dig, saa skal Du for Salighed glemme al Din Lidelse, hvilket er det Baand, hvori jeg holder Dig. Men vil Du det ikke, saa skal Du.«

Anderledes har jeg aldrig kunnet forstaae mit Liv. Havde jeg været en Lykkelig, der frit havde valgt Xstd.: saa var mit Forhold blevet et ganske andet.

Deraf blandt Andet ogsaa dette, at jeg bestandigt taler om, at jeg er uden Myndighed.

Xstd. er i den Grad røget ud af Verden, at der da først og fremmest vel maatte sikkres en tilforladelig Opfattelse af den. Det har saa været min Opgave.